

overhovedet skulle tage fat paa at faa et ordentlig Lovsprog gennemført her i Landet. Det er ikke nok, at vore Love ere skrevne saadan, at de, der nu en Gang ere skolede i at bruge dem, kunne forstaa dem; det er ikke nok, at de Jurister, der i deres Praksis bruge dem, kunne forstaa dem og fortolke dem, det er ikke nok, at Dyrskueledere, der ere vante til at forstaa disse Love, kunne forstaa dem, men det skal være saaledes, at alle de, der ere fornøjede eller misfornøjede med denne Ledelse, og alle de, der selv i Tidens Løb kunne komme ind i Ledelsen eller paa nogen Maade kunne faa noget at gøre med disse Love, kunne have saa let ved at forstaa dem, som det efter Sagens Natur overhovedet kan lade sig gøre. Vi maa sætte os det gamle folkelige Formaal med Lovens Form, som er udtrykt bedst i jydsk Lov: „Loven skal være ærlig, taalig og aabenbar“, saa at alle kunne vide og forstaa, hvad Loven siger. Det Maal kan naas. Der er ingen Grund til, at en Lov skal være skreven daarligere og tungere end en Avisartikel. Af en Avisartikel forlanger man Klarhed og Orden i Fremstillingen og Renhed i Sproget. Det samme maa vi forlange af vore Love, og jeg tvivler ikke om, at Maalet kan naas. Men maaske kan det ikke naas ved de Organer, som indtil dette Øjeblik ere skabte. Til det Tidspunkt, som de have henvist Sprogudvalget at træde frem paa, nemlig her, hvor vi ere midt under Virkelighedsbehandlingen, hører dette ikke hjemme. Det hører hjemme, efter min Formening, paa to Tidspunkter, hvor vi efter den nugældende Forretningsorden ikke kunne gribe ind. Det ene er: før Lovens Forelæggelse — og det er maaske det vigtigste af alle, — det andet er: efter 3die Behandling. Der skulde det Arbejde frem, som ikke blot er et sprogligt Arbejde. Den Ting, den sproglige Side kan ikke skilles fra den redaktionelle, de to Ting høre nødvendig sammen. Det gælder om enhver Lov, selv om den fra først af er klar og velordnet, at naar den har gaaet igennem en Forhandling, hvor mange have haft Indflydelse paa dens Indhold, er den udsat for at have faaet noget kaotisk, noget uordnet, noget tilfældigt i hele sin Form,

som let kunde fjernes ved en rent redaktionel og sproglig Gennemgang efter den sidste Behandling.

Dette er den ene Erfaring, som jeg tror at have gjort. Men den anden, jeg vil ikke sige Erfaring, men Overbevisning, jeg til Slutning gerne vil udtale, er, at hvis vi for Alvor skulle tage den Opgave op at faa vore Love klare, folkelige og jevne — som Grundtvig siger: „Danske Love, splinternye“ —, saa skal det Arbejde udgaa fra dette Ting. Der er intet andet Sted i Landet, der kan bære dette Arbejde frem. Vi kunne ikke vente det gjort oppe i Ministeriets Kontorer, om end der selvfølgelig jevnlige mellem deres Arbejdere deroppe kan findes Mænd, der have Sans for disse Synspunkter, de ere dog skolede paa anden Maade og med andre Formaal, de ere indlevede i den kunstlede juridiske, bureaukratiske Fremstillingsmaade, og den ville de nødig ud af. Vi ere her for at varetage de folkelige Interesser, og det er jo ikke noget nyt, om vi nu tage os af dem med Varme. I Slutningen af 60erne var der i Folketinget en stærk og vaagen Sans for at holde Lovsproget dansk og klart. I de 30 Aar, der ligge imellem, er det gaaet tilbage med denne Sans. Jeg ser deri kun et blandt mange Udtryk for, hvilken Tilbagegangstid vi have levet i, kun et af mange Udtryk for, at vort Folk ikke rigtig i den Tid har været i Stand til at have den Selvagtelse og Selvhævdelse, som kun kan naas ved det politiske Selvstyre, ved den politiske Frihed. Nu er vort Folk naaet til det Trin, hvor det har Vilkaarene for at hævede sig selv ogsaa paa dette for vort Folkeliv vigtige Omraade.

Krabbe: Det var med Glæde, at jeg i Dag fandt paa min Plads den Liste over Ændringsforslag, som nu blev saa fortrinlig motiveret af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds (Ottosen). Det vigtigste er naturligvis, at vi faa en Lov, der er god for Husdyravlens Fremme; men selv om vi faa det, er det for mig og for de fleste af os, vil jeg haabe, en Smerte, naar denne gode Lov fremtræder i et Sprog, som saarer Kærligheden til vort Modersmaal. Jeg er